

ΕΛΘΙΝΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ.

Ἐπιπολλίζουσιν ἔτι αἱ ἀμυραὶ τῆς νυκτὸς σκιαὶ καὶ θολαὶ ἐπιπλέουσιν ἐν τῷ ἡμέρω χεῖρ τῆς σιγῆς αἱ πρῶται δραπέτιδες ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς ὅπερ μάλιστα ἀμυραὶ τινες ὠχροπόρφυροι λάμψεις ἀνὰ τὰ ὕψη προδιεγράφουσιν. Ἐπὶ τὰ σιγαλέα δάση ἡρέμα ἔτι ἐπικέθηται ὁ γλυκὺς ἐωθινὸς ὕπνος, ἀφ' οὗ ὁ ἐλαφροπλάτων Ζέφυρος, ἀβρῶς ὑπερθεὶν ῥιπαζόμενος, προσπαθεῖ ἵνα ἐγείρῃ αὐτά. Τὰ ἔσχατα τῆς γαλήνης τῶν ὄνειρα, κατὰ μικρὸν ἀμυρούμενα καὶ ἐκλείποντα πρὸ τῶν ἀμφιβόλων τοῦ λυκόφωτος ἀκτίνων, φαιδρύνουσιν ἔτι αὐτὰ δι' ὠρῶν ἀντανακλάσεων καὶ τὰ δάση μειδιῶσιν ἐρατεινῶς· καὶ εἶναι τὸ μειδιάμα ἢ πρώτη ἀμυρὰ φεγγαβολία, δι' ἧς ἀρχεται ὑπολάμπων ὁ στιλπνὸς καὶ καλλιδροσὸς τῶν φύλλων σμάραγδος. Γλυκὺ, γλυκὺ τὸ εὐχαρὲς μειδιάμα, τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἡδέων ὀνείρων, καὶ φαιδρυνόμενος ὑπομειδιᾷ ἐπίσης ὁ ἐπιπερυγίζων ἀερώδης θεός· καὶ εἶναι τοῦτου τὸ μειδιάμα ἢ γλυκέως τὰ ἡμιανοιγόμενα βλέφαρα θωπεύουσα ἐλαφρὰ καὶ δροσώδης πνοή.

Τίς ὑποτρέμων θρούς ἡχεῖ, θρούς ταχὺς ὡς ὠκεάνειον πνεῦμα μακρυνόμενος καὶ τέλος ἐκπνέων ὡς ὁ ψίθυρος τοῦ ἐπὶ θεαλλοβλήτου βράχου θραυομένου κύματος; Εἶναι ὁ κορυθαλός, ὁ αἰθεροπλάνης κορυθαλός ὅστις σφοδρῶς ἀνίπταται ποθῶν ἵνα τάχιον προσίδῃ τὴν χρυσοστέφανον αὐγὴν πρὶν ἢ αὐτὴ ἐλαφρῶς καὶ βραδέως ἐπὶ τῶν αἰθερίων νεφελῶν πατοῦσα, κατέλθῃ μέχρι τοῦ ταπεινοῦ τῆς γῆς ταύτης ὀρίζοντος.

Εὐδαίμων κορυθαλέ, πλάνης ἀνὰ τὰ ὕψη! Ὡ πτηνόν, δράξαι, εἰ δυνατόν, μίαν μόνην καλλιφεγγή τῆς ὑπὲρ τοῦ τῶν νεφῶν θόλου αἰωρουμένης αὐγῆς ἀκτίνα καὶ ρίψον, ρίψον αὐτὴν πρὸ τοῦ ρεμβώδους μου ὀμματος! . .

Ἀπέπτῃς κορυθαλέ; τίς λοιπὸν πτέρυξ ἄλλει ἔτι; μὴ εἶναι τὸ ληθραῖον τῶν ὀνείρων σμήνος ἐν ἀκαρεὶ ἀφιπτάμενον ἵνα ἐπανέλθῃ ἐν ἀκαρεὶ ὅτε καὶ πάλιν ἢ ἐσπέρα θὰ ἐπιχύσῃ τὴν γαλήνην αὐτῆς; Οὐχὶ εἶναι ἢ πτέρυξ τῆς Μούσης μου, ἢ ἢ αὐγὴ μοὶ στέλλει. Ὡ λυκαυγές! γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης ὥρα τῶν σκιδῶν καὶ ἐφημέρων πτήσεων, τῶν πτήσεων τῆς αὔρας τῶν ὀνείρων, τῶν πτηνῶν, τῆς Μούσης· σὲ εὐλογεῖ.

Ὡ Μούσα κρινοστέφανος, πτερύεις τῆς φαντασίας ἄγγελος, Παρδεισίαν ἄθικτον κρατῶν δάφνην! χαῖρε! .

Τί περυγίζεις ὑπερθεὶν μου, Μούσα, τὴν δάφνην σου τὴν ἱερὰν κινουσα; πῶς ἐπ' ἐμὲ μικρὸν δὲν καταβαίνει; πόθος λοιπὸν ἀειφυγῆς θὰ μένης;

Ποθῶ τὴν δάφνην σου μικρὸν νὰ ψαύσω, νὰ ἐμπνευσθῶ, νὰ φαιδρυνθῶ, νὰ κλαύσω· πλὴν φεύγεις, πάντοτε μ' ἀφίνεις! . . πόθος μου σὺ ἀειφυγῆς θὰ μένης!

Ἄγγελε Μούσα, οὐρανία κόρη! ὡς ἢ ἀγνὴ χιῶν εἰς γαῦρα ὄρη

χεῖρ ἂν τὴν ψαύσῃ αἰφνης ἀνθρωπίνῃ μολίς τὴν λάβῃ τίκεται καὶ ὀδύνη,

καὶ σὺ τὴν δάφνην ἀνωθέν μου δαίεις, πλὴν δὲν τὴν δίδεις· μόνον τὴν δεκνύεις· ἂν νὰ τὴν θίξω τείνω, μὲ ἀφίνεις· πόθος μου, φεῦ! ἀειφυγῆς θὰ μένης!

Χριστιανὴ μου Μούσα οὐρανία! σ' ὀρκίζω εἰς τὰ θέλγπτρα τὰ θεῖα τοῦ παραδείσου, τῆς χρυσοῦς γαλήνης· κἀν τὴν στιγμήν αὐτὴν μὴ μὲ ἀφίνεις!

Τὸ λυκαυγές ἐπάνω μας ἀπλοῦται· ὁ οὐρανὸς κατὰ μικρὸν χρυσοῦται· ἐλθέ καὶ ἄγωμεν εἰς τὸν λειμῶνα, νὰ δρέψω κὴν γηῶν δαφνῶν κλῶνα.

Καὶ μὲ τὰς δάφνας τὰς γηῖνας, φίλη, νὰ βαυκαλωμαι μὲ γελῶντα χεῖλην, ἂν γλυκὺ μῦρον ἔχωσι κ' ἐκεῖναι ὅτι τῆς Μούσης μου αἱ δάφναι εἶναι.

Καὶ εὐπειθῆς ἢ Μούσά μου, ὁ φίλος ἄγγελός μου, ἡγεῖται πετομένη τῆς ὁδοῦ· μετὰ μικρὸν ἀνοῦσα γῆ ἐκταίνεται ἐμπρός μου, καὶ ὁ λειμὼν ὁ χλοερὸς ἰδοῦ! Ὡ φύσις ὠραία καὶ ἁγία, φύσις φαιδρὰ καὶ λαμπροκόσμητος! δι' οἴου ἀγνοῦ φίλτρου κρατεῖς τῶν ψυχῶν! ὦ, μόνον ψυχρὰ μαρμαρίνη καρδιά δύναται νὰ μὴ πάλ्लη εὐηδόνως, ὅτε τὰ καλλικλῶνα δένδρα σου πάλλωσιν ὑπὸ τὰς ζεφυρίους πνοαῖς οἰοεὶ πληρούμενον ἀγνοῦ τινος καὶ ζωηροῦ αἰσθηματος μόνον ἄπνον χεῖλος δύναται νὰ μὴ μειδιᾷ ἐκ χαρᾶς ἀδόλου πρὸ τῶν θεσπεσιῶν μειδιαμάτων τοῦ ὑπὸ τῆς ἀνατολῆς ἀγαζομένου κάλλους σου καὶ μόνον ὄρφανόν τοῦ θεοῦ σπινθῆρος ὄμμα δὲν θὰ δακρύσῃ ἐξ εὐτεροῦς συγκινήσεως πρὸ τῶν καλλιχρῦσων δακρῶν, ἄπερ ὑπὸ μορφήν ἀπειροπληθῶν ἀκτίνων ραίνει ἐπὶ τὴν φύσιν οἰοεὶ στοργικῶς αὐτῆς ἀποχαιρετῶν ὁ δῶν ἥλιος, ὁ θάλλπνός τῆς ἡμέρας πατῆρ!

Χρυσῆ μαγεία τῆς αὐγῆς, γαλήνη τῆς ἐσπέρας, ἀνοδολοῦσα ἀνοιξίς, εἰκὼν τοῦ Παραδείσου, νέφη χρυσοῦ προσπλέοντα εἰς γαλανοὺς αἰθέρας· ὅταν σὰς βλέπω δὲν ποθῶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροῖσου!

Ποθεῖς, ὦ ἄνθρωπε, χρυσοῦν νὰ ἐξορύσῃς κύπτων; κλίνε λοιπὸν ἐπὶ τὴν γῆν ὡς φορτισμένον κτήνος! πηλὸς μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὄψιν του καλύπτων· φθορὰ καὶ σῆψις εἶν' ἢ γῆ καὶ εἶναι γῆ κ' ἐκεῖνος.

Πηλὸς μαυρίζει ἐπ' αὐτοῦ καὶ μελανοὶ τὴν χεῖρα... ἰὸς μαυρίζει, εἰρονα τὸν σπειροῦσι τὰ ἔτη, καὶ εἶν' ἢ λάμψις τοῦ χρυσοῦ ψευδῆς καθὼς ἢ Μοῖρα, ἥτις ἐντεῦθεν ἀφαιρεῖ κ' ἐκεῖ αὐτὸν προσθέτει.

Ναί, εἶν' ἢ λάμψις τοῦ ψευδῆς! πόθεν αὐτὴν λαμβάνει; οὐχὶ ὄθεν ὁ ἥλιος ὁ θάλλπων τοὺς αἰθέρας· τὸ φέγγος εἰς τὸν ἥλιον ἀπὸ τοῦ Πλάστου φθάνει καὶ ἀντλαῖ τὴν λάμψιν ὁ χρυσοῦς ἐκ τῆς γηῖνης σφαιρας.

Ἄλλὰ τὸ χῶμα, ἀλλ' ἢ γῆ σαπρὰ σκοτία εἶναι ἀφ' ὅτου ἔσου' ἐπ' αὐτῆς τὸ σῶμά του τὸ κρῦον ὁ ὄψις, κ' ἠκολούθησαν αἱ σιγηλαὶ ὁδύναι ὡς τὸν βρυκόλακα σκιαὶ φασμάτων ἀπαιδίων.

Ἔω γῆ! ὁπότεν ἔφριξας τὴν ἀνθρωπίνην πτώσιν ἔχυσαν τόσα δάκρυα μαργαρινῆς δρόσου, ἠσθάνθης λύπην καίουσάν, ἠσθάνθης λύπην τόσῃν κ' ἀνήθη — δὲν εἰν' ἀληθές: — ἄθεστον πῦρ ἐντόσσου.

Καὶ τρόμου ψῦχος νυμφευθὲν τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ καίον ἐγέννησε τὰ μεταλλά και τοὺς ἀδάμαντάς σου· θνητέ! πῶς μεταλλά ζητεῖς τὸ πῦρ τῆς λύπης πνέον και ὁρατὴν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὰ κρίματά σου;

Ἦ στυγερά ἀνάμνησις! . . ὦ πλάνη και ὦ λύπη ὄσαι σ' ἐγέννησαν ποτὲ και ἄς γεννᾷς σὺ ἦδη! ἢ μήτηρ τώρα διὰ σὲ τὸ τέκνον καταλείπει και τὸν πατέρα ὁ υἱὸς ἀνηλεῶς προδίδει! . . .

Ἦ ἀνθρώπε οὐράνιε! ἀτένιδον τὴν φύσιν· ἰδὲ τὸ δένδρον κεφαλὴν πρὸς τὸν αἰθέρα τείνει· ἐκεῖ πτηνὸν και ἐντομον γοργὴν εὐθύνει πτῖσιν, ἐκεῖ και τὴν ἀκτῖνά του ὁ ὄφαλμος ἰθύνει.

Τὸ πᾶν ὑψόνεται, τὸ πᾶν· τῆς Προσευχῆς τὸ φάσμα λευκὸν, ἀγνὸν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγίους στόνους φέρον, και τῶν ἀέρων ἢ πνοῆ, τοῦ ποιητοῦ τὸ ἄσμα, τὸ δάκρυον ὑπερ ὀφθαῖ ὁ ἥλιος ὁ χαίρων.

Τὸ πᾶν ὑψόνεται, τὸ πᾶν· θνητέ! και σὺ ὑψώσου· ἐπὶ στιγμὴν ἀτένισον τὴν φύσιν, ἥτις θάλλει. πατρίς σου εἰν' ὁ Οὐρανὸς κ' ἢ γῆ γελά ἐμπρὸς σου, ἵνα μαντεύης δι' αὐτῆς τοῦ Οὐρανοῦ τὰ κάλλη!

Τοῦ οὐρανοῦ τὰ κάλλη! κάλλη ἰδεῶδη, ἄπερ ὁ νοῦς ἰλιγγίων ἐξ ἠδονῆς φαντάζεται· κάλλη ἱερὰ ὧν τὸ θεσπέσιον ὄναρ, ἐν τῷ ζόφῳ τῆς ψυχῆς ἀνατέλλον, καθαγιαίνει αὐτὴν δι' ἀκτίνων ἀγνῶν! Ἦ οὐράνιε κάλλη! τίς θεόπνευστος ψυχὴ δύναται ἵνα μαντεύσῃ ὡς ἀλανθότως;

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κεῖσαι; μὴ ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ἀερίνου θόλου ὃν ὁ Πλάστης διὰ τῶν δακτύλων ἐκύρτωσε; και μὴ οἱ ἀδάμαντόχρυσοι ἀστέρες εἰσὶν αἱ μεμακρυσμέναί θυρίδες σου μυστηριωδῶς ἐν τῷ σκότει ἀστράπτουσαι; Οὐχί! ἂν τοσοῦτω ἐγγὺς ἡμῶν εὐρίσκεσο, ἴσως οἱ πνέοντες ἀέρες θὰ ἐπέρριπτόν ποτε ἐφ' ἡμῶν μίαν ἀδαμάντινον δρόσου ψεκάζα, τυχαίως ἐκπεσοῦσαν τῶν ρόδων σου· ἴσως ὁ τὸν αἰθέριον θόλον προσθίγων καρυθαλὸς θὰ ἐκόμιζέ ποτε ἡμῖν ἐπὶ τῆς παλλούσης αὐτοῦ πτέρυγος ἐν σου ἄνθος ἠλιόπλαστον τυχαίως πεσὸν ἀπὸ χιονώδους ἀγγέλου χειρὸς ἢ ἀπὸ τοῦ ἀμαράντου στέφους ἰδεομόρφου τινὸς ψυχῆς.

Μὴ λοιπὸν τὰ χρυσά σου θέμεθλα ἐρείδωνται ἐπὶ τῶν ὑπὲρ τὸν αἰθέρα εἰς τὰ ἀθέατα ὑψη αἰωρουμένων νεφελῶν; Οὐχί! ἴσως τότε αἱ μεσολαβοῦσαι λευκοφαῖοι στιβάδες στιγμιαίως ὑπὸ τῶν ἀνέμων διανοιγόμεναι, θὰ ἐπέτρεπον ἵνα διὰ μέσου αὐτῶν ἐκπηδῆσῃ μέχρις ἡμῶν μία ἀργυροφεγγῆς ἀκτίς σου, μία

σου ἀγία μαρμαρυγὴ· και ἴσως ὁ χρυσοπτερος ἀέτος, ὁ μετάρσιος τῶν ὑψων ἀναξ, θὰ ἠδύνατο — οἷα εἰκασία παρὰ βολος! — νὰ ἄρῃ τινὰ τῶν ὀνειροπόλων ἐραστῶν σου ἐπὶ τῶν εὐρειῶν αὐτοῦ πεπερυγῶν και κομίση αὐτὸν ἐν θεῖα ἐκστάσει διατελοῦντα, μέχρι τῶν θαυμασιῶν προθύρων σου! . . .

Ἦ Ἐδέμ, ποῦ κεῖσαι; . . . Σὺ, Μοῦσα, ἀερόπτερος Μοῦσά μου ἐκείθεν κατερχομένη, τὸ ἐφορὸν μου πνεῦμα τὸ στοργικῶς ἀτενίζον με, ἀλλὰ μηδὺλως ταῖς ἱεσίσαις μου ὑπέικον, μηδὺλως διὰ τοῦ νεφελοπλάστου ποδὸς προψύον τὸ ταπεινὸν μου ἐπίπεδον, σὺ Μοῦσα εἶπέ μοι ποῦ εὐρητῆ ἢ οὐράνιε Ἐδέμ, τὸ θεῖον τῆς ψυχῆς ἵνδαγμα! . . . Ἦ, μὲ θεωρεῖς μυστηριωδῶς, Μοῦσα, και τοῦ βλέμματός σου ὁ σπινθὴρ ὡς αἰφνιδίον τι ἐμπνεύσεως φῶς πρὸ ἐμοῦ ἀνατέλλει! . . . Ἐμάντευσα! . . . τὸ ἰδεῶδες ἔδος τῆς ἀχανῆτου γαλήνης ἰδρυται ὑπερῶν ἀέρων, ὑπερῶν νεφῶν, ὑπερῶν ἡλίων· ἰδρυται ἐν τῷ Ἀπειρῳ, ἐν τῷ φωτεινῷ χεῖ ἐνθα ἐγγίζον τὸ πνεῦμα εὐρηται ὡς ἀμμόκοκκος πρὸ βραθρῶδους ὠκεανοῦ, ὡς ἡ μῦα πρὸ ἀπεράντου αἰθέρος· ἐκεῖ ἐνθα ὁ Θεός! ὁ Θεός, ἢ ψυχὴ τῆς αἰωνιότητος, τὸ Ἀπειρον τῆς ζωῆς ἐν τῷ ἀπειρῳ τοῦ χρόνου! . . . και ὁ Θεός ἐν αὐτῷ και περὶ αὐτό, και Θεός ἢ στέγη αὐτοῦ και τὸ ὄριον αὐτοῦ Θεός! . . . οἷα ἰδέα ἀχανῆς ἦς πρὸ ὁ νοῦς χαυνούται και ἀπόλλυσιν ἑαυτόν, ἀλλὰ και ἐν ἡ μετὰ πόθου οὗτος ριπτόμενος εὐρίσκει εὐρεῖαν και στοργικὴν, οἶονεῖ μειδιῶσαν ἀγκάλην! . . . οἶον ὄναρ τῆς φαντασίας ἐκπλήττον διὰ τοῦ ἀρήτου φωτός του, ὄναρ μάγον ἀλλὰ και ὑπερφυές, ὄναρ ἀληθείας, ὄναρ ἀθάνατον . . . ὄναρ ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς, ἢν περιβάλλει, τῆς ψυχῆς τῆς προσπαθοῦσης ἵνα εὐρύνης ἑαυτὴν τρόπον τινὰ ὅπως περιλάβῃ αὐτό! . . . φευγαλέον ἰδεῶδες, πόθος ἀπλήρωτος! . . . περιελήθη ποτὲ ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ σκάφους ὁ ἀτέρμων πόντος ἐν ᾧ τοῦτο περιδινεῖται; τὸ ὄναρ τοῦτό ἐστιν ὠκεανὸς φωτός, ἐν ᾧ ὡς σμικρὰ ὀλκὰς προσπλέει ἢ ψυχὴ· μόνον δὲ ὅταν ἀπαλλάσσομένη τῶν πιεζόντων αὐτὴν σαρκικῶν δεσμῶν, τὸ φυσικὸν αὐτῆς ἄβλον εὖρος ἀνακτῆσθαι, και ἀποθεουμένης, ἀξίον μέρος τῆς θεῖας ταύτης ἀπειρότητος ἀποτελέσῃ, τότε, μόνον τότε, δυνῆσεται οὐχὶ ἐν ἑαυτῇ νὰ περιλάβῃ, ἀλλὰ ν' ἀντιληφθῇ αὐτὸ ἐντελῶς, και ἀληθῶς εἰσδύσῃ ἐν τῇ ἀρήτῳ οὐσίᾳ αὐτοῦ. . . . Σιγὴ τὸ πᾶν πέριξ, σιγὴ τῆς ἐπαιωρουμένης Μούσης μου ἢ λαλιᾶ· ἢ κοινοδάκτυλος αὐτῆς χεῖρ ὑψοῦται μόνον πρὸς τὸν οὐρανόν, μυστηριωδῶς ὑποδεικνύουσά μοι τὴν λευκὴν αὐτοῦ ἀσπίλον ἐκτασιν ἀχανῆ ὡς ἡ ἰδέα, ἥτις τὸν νοῦν μου πληροῖ, οἶονεῖ μεγαλοπρεπῆς αὐτῆς ἐμβλημα ἀμυδρῶς και ἠδέως ὑπὸ τοῦ λυκαυγοῦς διαφεγγόμενον ὡς αὐτὴ ἐλαφρῶς ὑποφωτίζεται διὰ σπινθηροδόλου τινὸς τῆς οὐρανοπέμπτου Μούσης βλέμματος . . .

Ἰδὲ, ἰδὲ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμη· μέτοπον εἶναι ἀχανές μ' ἀκτῖνας ἐστεμμένον τὰ νέφη κυματόεσσα λευκὴ τοῦ εἶναι κόμη ἢν ὀραίνει μὲ ἀδάμαντας τὸ λυκαυγὲς προβαῖνον.

Ἴδε! τὴν φύσιν θεωρεῖ ἐν γλυκερᾷ γαλήνῃ
ἐν ᾧ τὸ φῶς μειδιάμα χρυσοῦν τῷ ἐγχαράττει
καθὼς ἐπάνω τῆς στρωμνῆς προσμειδῶσα κλίνει
ἢ μήτηρ ἂν τὸ τέκνον τῆς νᾶ ἐγεροῦν φυλάττη

Ὁ χρόνος, γέρον πτερωτός, χιονοπώγων γέρον,
οικνῶν εἰς ὄρη ἄβατα, ἀντλῶν ζῶν εἰς μνήμα,
ὄπου ἐνδοκίη, πτέρυγα γιγαντιαία αἰῶν
μὲ τὴν ὄξειαν ἀκρὰν τῆς ὄχρον χαράττει σῆμα.

Ἐδῶ κοιλαίνει πλάτανον, ἐκεῖ τοὺς βράχους ὀπίπτε
μὲ τὸ πανίσχυρον πτερόν τὰ θέμεθλά των σκάπτων
ὡς Μόμμιοσ ἀείζωος ὑπὸ σποδὸν καλύπτει
ἐκεῖ μαρμάρων λείψανα τὴν καλλονὴν των θάπτων.

Πρὸς τάχανές ἀείποτε τὴν πτῆσιν διευθύνων
περιπλανᾷτ' ἐπὶ στιγμῆν ἐπάνω τῶν λειμῶνων·
τὰ ἄνθη κύπτει νᾶ ἰδῆ ψυχρὰν πνοὴν ἐκχύνων,
πτοεῖται, φεύγ' ἢ Ἄνοιξις! . . . θνήσκουν αὐτὰ μὲ
[πόνον . . .

Ἐπὶ τὰς πόλεις φέρεται· ὀλίγον καταβαίνει·
ποικίλον βλέπει θέαμα, τὴν πτῆσιν του βραδύνει·
περῶσι κύπτοντες θνητοὶ ὄχροί, πεφροντισμένοι
κ' εἰς τὸ πτωχόν των μέτωπον τὸ σῆμά του ἀφίνει! . .

Πετᾶ, πετᾶ εἰς οὐρανόν, ἀλλὰ ἐκεῖνον μόνον
ἢ ὀλεθρία πτέρυξ του νᾶ στίξῃ δὲν ἰσχύει . . .
ὦ οὐρανέ! ὦ μέτωπον περιφρονοῦν τὸν Χρόνον·
ποῖον λοιπὸν μυστήριον τὸ κάλλος σου ἐγκλείει;

ᾠ μέτωπον! τὸ κάλλος σου ἀγῆρω διαμένον
εἰς πόντου λείον κάτοπτρον ἀπεικονίζεις κλίνον
κ' ἐντὸς αὐτοῦ σὲ θεωρεῖ ὁ Χρόνος ὁ προβαίνων
καὶ ἴσταται μὲ ἐκπληξίν! . . καὶ σέβεται κ' ἐκείνον . .

Ἴδέ, ἰδέ τὸν οὐρανόν! εἶναι λευκὸς ἀκόμην·
ὁ ἥλιος τὸ στέμμα του, τὰ σύννεφα ἢ κόμην·
μὲ μπτρῶν μειδιάμα τὴν φύσιν ἐπιβλέπει
μέτωπον εἶναι τοῦ Θεοῦ ὅπερ τὰ πάντα σκέπει! . .

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 24 μαΐου.

Προεδρεῖ Δ. Μαλιᾶδου.

Ἀρξαμένης τῆς συνεδρίας ὁ κ. πρόεδρος ποιεῖται
ὄραϊαν προσλαλίαν πρὸς τὰ μέλη δι' ἧς ἐκτιθῆσι
τὴν πορείαν τῶν νέων κοσμητόρων, ἐπικαλούμενος
καὶ αὐτῆς τὴν κοινὴν πάντων συνεργασίαν πρὸς ἐκ-
πλήρωσιν τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ τοῦ Συλλόγου. Εἶτα
ἀναγινώσκονται καὶ ἐπικυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς
προτέρας τακτικῆς συνεδρίας, ἀνακοινοῦται ἢ ἀλλο-
λογραφία, γίνονται διάφοροι ἐπ' αὐτῆς παρατηρή-
σεις ὑπὸ τοῦ προεδρείου καὶ ἐγκρίνεται ὅπως δημο-
σιευθῶσιν ἢ τε ἐκθεσις ἢ ὑπὸ τοῦ τῶς προέδρου κ.
Α. Χρηστίδου ἀναγνωσθεῖσα καὶ ἢ κατὰ τὴν ἐπέτειον
ἐορτὴν ἐπίσης ἀπαγγελθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου προέ-
δρου κ. Δ. Μαλιᾶδου πραγματεία. Μετὰ ταῦτα ἀγ-
γέλλεται τὸ πρῶτον ὡς ἐπιτίμιον μέλος τοῦ Συλλόγου,

προτεινόμενος ὑπὸ τῶν κοσμητόρων, ὁ Dr Max Müller,
ὁ διάσημος γλωσσολόγος, ἐκδότης καὶ σχολιαστῆς
τῶν Βεδῶν καὶ σὺν τῷ Kuhn εἰσηγητῆς τῆς συγκρι-
τικῆς μυθολογίας.

Ὁ κ. Μ. Παρανίκας ἀκολούθως ἀνακοινοῦται καὶ
αὐτῆς πραγματείαν Περὶ τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμ-
νου, δι' ἧς ὑποστηρίζει τὰ ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτοῦ
ἀνακοινώσει λεχθέντα. Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ ζητή-
ματος τοῦ χρόνου καθ' ὃν ὁ Ὑμνος ἐποιήθη ἀπο-
φαίνεται ὅτι οὗτος ἐγένετο ἐπὶ Ἡρακλείου κατὰ τὴν
πρώτην πολιορκίαν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Ἀδάρων
καὶ Περσῶν, γενομένην τὸ 15^{ον} ἔτος τῆς βασιλείας
αὐτοῦ, 626 μ. Χ. Τὴν γνώμην δ' αὐτοῦ ταύτην ὁ κ.
Μ. Παρανίκας βασίζει ἐπὶ τοῦ Πασχαλίου Χρονικοῦ,
ἀποδιδόντος τὴν ἄνωσιν τῆς πόλεως τῇ Θεομήτορι,
ἐπὶ τῆς ἀφηγήσεως Γεωργίου τοῦ Πισίδου, προ-
τρέποντος ἐν τέλει τὸν λαὸν ἵνα ψάλλῃ ὕμνον,
μετὰ τὴν ἴπταν καὶ ἀποχώρησιν τῶν πολεμίων. Ἐκ
τούτων ἠντλησαν οἱ Συναξαρισταί, ὧν ὁ πρῶτος
ἔχει Λόγον ἐκφωνούμενον ἐν τῇ συνάξει, ἥτοι ἐορ-
τῇ τῆς Ἀκαθίστου, τελουμένη τῷ ε' σαββάτῳ τῶν
Νηστειῶν καὶ ὁ δεύτερος ἐπιτομὴν αὐτοῦ ἐν τῷ συν-
ήθει Τριωδίῳ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος δὲ συναξα-
ριστῆς συμφωνεῖ πληρέστατα τῷ Πασχαλίῳ Χρονικῷ.
Ὁ δὲ κατὰ τὸν ε' πιθανῶς αἰῶνα ἀκμάσας Γεώργιος
Ἀμαρτωλὸς ἐν τῷ Χρονικῷ αὐτοῦ οὐδὲν ἢ ἐλάχιστα
καὶ ἀσαφῆ καὶ ἀναλήθη λέγει περὶ τῆς πρώτης ἐπὶ
Ἡρακλείου πολιορκίας τοῦ Βυζαντίου. Ὁ κ. Παρα-
νίκας προσάγει ἐπίσης καὶ τὸν Ὑμνον αὐτὸν πρὸς
ὑποστήριξιν τῆς ἑαυτοῦ γνώμης ὡς περιέχοντα ἐν τε
τῷ Οἴκῳ Α καὶ ἐν τῷ Ι ὑπαινιγμούς περὶ τοῦ γεγο-
νότος δι' ὃ ἐποιήθη. Ἐννοεῖται ὅτι ἐν τῷ Ι ὁ καὶ
πρότερον μνημονευθεὶς στίχος

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης

ἀναγινώσκειται

Χαῖρε, Περσῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης,

κατὰ τὸ χειρόγραφον Χάλκης.

Δεύτερον ὁ κ. Μ. Παρανίκας ὁμιλῶν περὶ τοῦ
ποιητοῦ τοῦ Ὑμνου, ἀποφαίνεται τοιοῦτον τὸν Σέρ-
γιον πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ἐρειδόμενος
ἐπὶ δύο πηγῶν, αὐτοῦ τοῦ Ὑμνου καὶ τὴν μαρτυ-
ρίαν τοῦ Μαρκιανοῦ Κώδικος. Παραδέχεται δ' ἐν τέλει
ὁ κ. Π. συνεργασίαν τοῦ Σεργίου μετὰ τοῦ Πισίδου,
ὃς ἦν διάκονος τοῦ πρώτου.

Τρίτον ὁ ἀγορητῆς τῆς παρελθούσης δευτέρας καὶ
περισπούδατος τοῦ Σχεδιασματος ἐκδότης
περὶ τοῦ ὕψους τοῦ Ὑμνου λέγει, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε
ἀνάξιον λόγου, εἶνε τὸ ὕψος τῆς ὑμνογραφίας τῆς
Ἐκκλησίας ἐν γένει. Οὐ μόνον δὲ δὲν εἶνε κακόζηλον
συμπλήρωμα μοναχοῦ ἀπειροκάλου, ἀλλὰ ἔργον ἔντε-
χον, λαμπρόν, ὅπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν ἄλλοις νᾶ μι-
μηθῶσιν αὐτό.

Τέλος τὸν λόγον στρέφει περὶ τῶν ὁμοίων, ἀντι-
θέσεων καὶ ὁμοιοτελεῦτων. Αἱ ἀντιθέσεις, τὰ ὁμοίχᾳ
εἰσι γνησιώτατον ἑλληνικὸν προῖον, ὅπερ ἀπαντᾷ
παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἐν τοῖς διαλόγοις μᾶ-
λιστα πολλαχοῦ. Παραδείγματα δ' ἀναφέρει ὁ κ. Π.
ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Εὐριπίδου.

Κατέληξε δὲ ὁ πολυμαθὴς ἀγορητῆς λέγων, ὅτι τὸ
ἔργον οὐχὶ προῖον τυχαῖον ἐπ' ἀδηλῶ περιστάσει
ποιηθὲν ἔστιν ἀλλ' ἔργον μεγάλης διανοίας, ποιη-